

A románok megszállóknak nyilvánították magukat.

Ez az intézkedésükben is meglátzott. Tovább folytatták a rendcsinálást. A községházán helyezkedett el a Főparancsnokság és e segédtisztek.

Nekem mindig kellett valamere figyelni és másokkal is figyelgetni, mi történik a javak összeszedése terén, miben sántikálnak.

Kaptam utasításba, hogy másnap jön a Generális és kísérete, akiket a főjegyzői lakásban helyeznek el. Estig szerezzek 10 jóminőségű paplant, 4 rádiót és a vacsorához 10 pár tyukot. Mondanom sem kellene tán, a Generális nem jött meg, de az összeszedett dolgokat nem adták vissza.

Következő nap délelőtt látom, hogy az irattárat, a pénztárból a bizonylatokat pokrócra rakva viszik ki a trágyadombra, a víz-sáros dudvára. Rohanok Beagoj kapitányhoz mondani mit történik. Ugy tesz mintha semmit sem értene, a helyszinra vezetem. Kérve mondom neki, hogy ezt ne tegyék. Ezek mind fontos okmányok, fontos iratok. Mondja: Nekik ez nem kell! Mindent másként fognak csinálni. Ekkor még jobban éreztem, ez valóban megszállás.

Végül is bele nyugodott, hogy hagyják abba, de azt már nem kell visszahordani. Később mi hozzáfogtunk, esküdtek, kbirók és mind, akik ott voltak közös erővel az iratokat mégis megmentettük.

A központi konyhát /azért írom így, mert több háznál külön főzettek maguknak/ a Nagykosma épületében állították fel. Oda hordottak össze több üstházat. Előre naponta ki volt adva, hogy mennyi burgonya, káposztára, lisztre, baromfira, sertésre stb.re van szükségük, amit nekünk biztosítani kellett, mert ha nem ők szerzik meg. /csak só és egyéb fűszer nem kellett/ Természetes ebbe a kiírási, beszerzési munkában az előljárók, kisbirók, mezőrők segítettek. A Kapitánnyal a megállapodás úgy volt, hogy fizetnek érte. De mindig az volt "majd holnap elszámolunk". Amire nem került sor, mert nem volt pénzük.

Végre két nap múlva érkeznek két magyar származású, magyar anyanyelvi, kb.50 év körüli úrnagy, akik az ellátással foglalkoztak. Jölessen velük találkozni, nemcsak azért mert magyarok, hanem igazán szimpatikusak voltak. Két este el is jöttek hozzánk beszélgetni.

Hódmezővásárhelyi rokonságról, sőt szerelmeik annakidejéről beszéltek, itt jártak középiskolába is, stb. Esténként hoztak ajándékba kávé, fűszerárut. Most már a hátralévő napokban a beszállított élelmiszer elszámolása is megtörtént. A lakosság-nak kifizették az áru teljes árát.

Hogy miről beszélgettünk, azt nem hiszem, hogy netán Ők is el tudnák mondani, De én a Horthy rendszer nevelt irredenta a háborúról, meg Trianonról beszélve kérdezgettem véleményüket. Ennek a beszélgetéseknek során a mai napig is emlékezve igaz barátsággal megnyugtattak:

Akkor csak Nagylakig, most a Tiszáig fognak jönni, addig a vonalig /Hódmezővhely is hozzájuk fog tartozni/ amint az a Trianonban is követelésük volt. Most teljesül. A Sztálini kabinettel az írásban van rögzítve. Így a jövőben többször fogunk találkozni, mondták Ők.